

røre sig hos Fiskerbefolkningen, i Særdeleshed da paa Vestkysten.

Jeg vil derfor gerne støtte Ordføreren for Reformpartiet i hans Anbefaling af at forhøje Tilskuddet til direkte Laan. Jeg tror nemlig, det er den Vej, vi skulle, hvis vi overhovedet skulle naa til at faa noget rigtig stort Udbytte af vort Fiskeri. Tager man den paa Landbrugsministeriets Foranstaltning udarbejdede Fiskeriberetning for Aaret 1903—04 og sammenligner den med den sidste Beretning for Aaret 1907—08, er der een Ting, man straks lægger Mærke til, det er den overordentlige Stigning, som har fundet Sted paa Fiskeriets Omraade netop i de 4 Aar, og da ikke mindst, hvad Udbyttet af vort Fiskeri angaar. Jeg skal nævne, at Udbyttet af Vestkystfiskeriet er steget fra — ja, lad mig lade de Tal ligge og hellere sige, at det er steget 85 pCt. i de forløbne 4 Aar, medens samtidig Udbyttet af Fiskeriet i Farvandedene indenfor Skagen er steget med 30 pCt. Holder man nu Limfjordsfiskeriet ude af Betragtning, hvad jeg her har gjort, fordi dette Fiskeri jo ikke i nogen Henseende kan kaldes Storfiskeri, maa det indrømmes, at en Stigning paa nær op imod 3½ Mill. Kr. er ret respektabel, idet det nemlig repræsenterer en Stigning paa det allernærmeste af 40 pCt. Og spørger man saa: Hvad kan Aarsagen være til denne Stigning, skal jeg indrømme, at der er flere Aarsager, blandt andet er der blevet flere Udøvere af Fiskeriet, med andre Ord, der er kommet flere Fiskere til i den forløbne Tid. Men een Ting maa man heller ikke gløkke, at netop de sidst forløbne 4 Aar have været heldige for Fiskeriet i den Forstand, at Priserne paa Verdensmarkedet have været langt større end i det Tidsrum, der ligger forud derfor. Men selv om man tager disse to Ting i Betragtning, at der er kommet flere Fiskere og højere Priser paa Verdensmarkedet, nærer jeg for mit Vedkommende slet ingen Tvivl om, at det er Følgen af Loven af 22. April 1904; det er denne Lov, som har bevirket, at Fiskeriets Udbytte netop er steget saa stærkt i de forløbne 4 Aar, idet det nemlig derved er gjort muligt for vore Vestkystfiskere med større Fartøjer at komme længere til Søs og drage frem af de Rigdomme, der, som man jo saa tidt har hørt her, ligge derude i Vesterhavet.

Jeg vil gerne minde om, at da Loven af 1904 i sin Tid blev fremsat her paa Rigsdagen, gik Forslaget ud paa at stille 250,000 Kr. til Disposition til direkte Laan

og 100,000 Kr. til Laaneforeninger. Under Behandlingen her i Folketinget blev det stærkt hævdet, at Laaneforeningerne var særlig det, som Fiskerne havde Trang til, og man gik da den Vej at forhøje Summen til Laaneforeningerne med 50,000 Kr., altsaa til 150,000 Kr., men ganske vist paa Bekostning af de direkte Laan, som derved blev nedsatte til 200,000 Kr. Man mente altsaa den Gang, at der var størst Trang til Laaneforeninger. Naar man nu tager Lovforslaget, som det foreligger her paa Tingets Bord, og læser Bemærkningerne til Lovforslaget, tror jeg, det maa indrømmes, at man for 4 Aar siden har set forkert der. Det viser sig jo nemlig, at der kun er blevet brugt Halvdelen af den bevilgede Sum til Laaneforeningerne, medens Summen, der var stillet til Raadighed for direkte Laan, er opbrugt og endda noget mere. Det tyder, synes det mig, paa, at det er det første Punkt, hvorpaa man særlig skal rette sin Opmærksomhed, nemlig den Sum, som stilles til Raadighed til direkte Laan.

Den ærede Ordfører udtalte, at han savnede Oplysning om, hvor mange Andragender der var indgivet i Aarenes Løb, som ikke var blevne efterkomne; og det er rigtigt, det har ganske sikkert været et stort Tal. Nu ser jeg nok og ved godt, at sidste Aar, altsaa i Finansaaret 1908—09, fik alle de Fiskere Laan, som havde indgivet Begæring, og som der overhovedet kunde være Tale om at yde Laan. Men jeg vil ogsaa bede ærede Medlemmer lægge Mærke til, at der i det sidste Aar er disponeret over omtrent 300,000 Kr. Det tyder altsaa paa, at skulle vi virkelig den Vej, hvad jeg tror, der er det rigtige, maa vi højere op med Beløbet; saa slaa de 200,000 Kr. ikke til. Om det skal være 300,000 Kr., det drister jeg mig ikke til at sige, men i alt Fald vil jeg gerne henstille, at man dog gik til 250,000 Kr., og jeg skal sige, hvorfor jeg kan nøjes med det Tal. Det er, fordi Lovforslaget har faaet en forandret Bestemmelse i Modsætning til det gamle Lovforslag. Da hed det sig, at hvad der ikke blev benyttet til direkte Laan, kunde benyttes til Laaneforeninger. Ja, det tyder jo ogsaa paa, at man den Gang mente, at der var størst Brug for Laaneforeninger, hvad der imidlertid har vist sig ikke at være Tilfældet. Det nuværende Lovforslag omtaler imidlertid, at hvad der ikke bruges i det ene Øjemed, kan bruges i det andet, og det gælder endogsaa de Summer, som ikke ere brugte efter den gamle Lov. Derved tæn-